

XLIV. CHUDOBA

Písmo svaté:

Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. (Mt 5.3)

Ježíš pohlédl na učedníky a řekl: „Blaze vám, chudí, neboť vaše je království Boží. (Lk 6.2)

Máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše. [...] Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. (2Kor 6,10.8,9)

Katechismus:

Ježíš žádá od svých učedníků, aby mu dávali přednost přede vším a přede všemi, a nabízí jim, aby se „zřekli všeho, co mají“ pro něho a pro evangelium. Krátce před svým utrpením jim dal za příklad chudou vdovu z Jeruzaléma, která ve své nouzi dala všechno, co měla na živobytí. Příkaz odpoutat se od majetku je závazný pro vstup do nebeského království. Všichni věřící mají proto dbát na to, „aby správně ovládali své sklony, aby jim užívání pozemských věcí a přilnutí k majetku proti duchu evangelijní chudoby nebránilo postupovat k dokonalé lásce“. (čl. 2545-46 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Když hovoříme o chudobě jako o křesťanské ctnosti musíme ji nejprve správně pochopit. Existuje totiž chudoba materiální a duchovní, a obojí v negativním nebo pozitivním smyslu. Materiální chudoba „negativní“ je nedostatek věcí nutných k životu (člověk nemá chléb a další materiální zajištění). Takovou chudobu je třeba resolutně odmítnout. Vždyť v každé modlitbě Otče náš prosíme o „chléb vezdejší“ a každé charitativní dílo církve je zaměřeno na odstranění materiální chudoby ve smyslu Kristových slov „*Cokoliv jste udělali jednomu z mých nejmenších, pro mě jste udělali*“. Dále můžeme hovořit o duchovní chudobě ve smyslu negativním, tj. chudoba, kdy člověku schází dostatečné vzdělání, poznání, kdy je zaostalý, negramotný, ale především se jedná o duchovní ubohost, kdy člověku chybí Bůh a žije ve hříchu. I tuto chudobu se snaží církev svým pastoračním a charitativním úsilím odstranit, o čemž svědčí množství nejrůznějších církevních školských zařízení a řádů, které se věnují vzdělávání a jiné aktivity, které vybízejí k obrácení. Avšak nás zajímá chudoba v pozitivním slova smyslu – jako křesťanská ctnost. Materiální chudoba v pozitivním slova smyslu je nezávislost člověka na tom, co má nebo co vlastní, a má tolik, že nic co má, mu nepřekáží k rozvoji jak duchovního, tak lidského života. Opakem této chudoby je přepych, blahobyť, luxus. Dobra mohou být: luxusní, užitečná, nezbytná. Nejvznešenější chudoba je chudoba ducha, která nám zprostředkovává bohatství nebeského království. Co je třeba učinit pro získání chudoby ducha? Vyhnout se přílišnému poznávání dober

světa, které si následně lidská vůle a svoboda přejí. Proto k chudobě ducha se dospívá tak, že člověk limituje poznávání toho, co nabízí svět, aby pak volil spíše to, co pochází od Pána. To, co poznáváme, po tom přirozeně toužíme. Jestliže poznáváme pouze „dobra světa“, přirozeně po nich toužíme. Je třeba, abychom poznávali skrze modlitbu a rozjímání dobra nadpřirozená, a potom po nich můžeme i toužit. Chudoba ducha začíná moudrým poznáním přímo nezbytných dober a vyhýbáním se zvědavých pohledů do výkladních skříní světa. Bude-li naše srdce naplněné nebeskými dobry, staneme se skutečně pravými „bližními“, kteří nedají jenom „věc“, ale dají to největší, co mohou dát – Boha a v něm a skrze něho všechno ostatní. Co pomůže dítěti, když od svých rodičů dostane nejruznější věci, a dokonce i ty, které překračují jeho potřeby, když nedostane lásku, ve které se zrcadlí Bůh, vždyť Bůh je Láska. Význam chudoby pro duchovní život spočívá právě v tom vyprázdnit své srdce od „harampádí“ světa, aby ho mohl Bůh naplnit svojí chudobou kříže, který je klíčem k pokladnici Božského Srdce. Paní chudoba je paní svatých, protože oni jsou bohatí a obohacují bratry nebeskými dobry. Tato evangelní chudoba svatých je postoj člověka, který ví, že Bůh je zdrojem každého bohatství, že on sám je zosobněné Bohatství. A člověk, který mu věří (jako jeho dítě), spoléhá na to, že od tohoto „Boháče“ dostane všechno, co bude potřebovat a že mu tedy nebude nic chybět. Sám Ježíš žil v takové „dobrovolné chudobě“ – byl potulným kazatelem, spoléhal ve všem na prozřetelnost svého Otce a Otec jej nikdy nezklamal. Kdo obejmě dobrovolně chudobu (která vychází především z „nelpění“ na tvorech – ne ani tak z toho, že člověk nemá nic), bude cítit štěstí a svobodu a jeho srdce, oproštěné od tvorů, bude schopné vnímat více svého Stvořitele, který je pramenem hojnosti a štěstí. Naopak ten, který spoléhá na bohatství (na to co má a čím je), bude stále více po dalším vlastnictví prahnout a nikdy se neuspokojí (protože bohatství samo o sobě ho nemůže nikdy naplnit štěstím – pouze mu může dát chvilkové potěšení, ale nic víc). Papež říkal mladým ve Staré Boleslavi, že mnoho lidí hledá štěstí mimo Boha a důsledkem toho je ještě větší osamělost a prázdnota. Vyvol si tedy správně, obejmě s radostí chudobu a tak jako Ježíš krácej s důvěrou ve svého Otce po cestě svého života. Ne že by ses vůbec nestaral o věci kolem – to ne, ale chraň své srdce od ulpění na těchto věcech, protože tvé srdce bylo stvořeno pro lásku – aby milovalo – a touto láskou je může naplnit jen ten, který je Láska.

Předsevzetí:

Budu se snažit více poznávat Boží věci, než věci světa, a budu se spoléhat na Všemohoucího Otce, který přece ví, co všechno potřebuji.

Myšlenka na závěr:

Pokora je pravé bohatství člověka protože se projevuje Bůh. Pýcha je největší chudoba, protože odmítá přibyték Boží.

(Mons. P. Galeone 7. 8. 2010)